

Aurelian Silvestru

COPIII CERULUI

Tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA
2016

Înainte să ne naștem, Dumnezeu ne permite să căutăm prin „lada cu talente” și să alegem unealta viitoare noastre înzestrări: o pensulă, un bisturiu, o daltă, un stilou... Cu ochii închiși, răscolim pe dibuite prin mulțimea de obiecte care ne înțepă, ne rănesc, ne sperie, ne taie... Majoritatea dintre noi așa se și retrage, cu mâinile goale, iar, mai apoi, întreaga viață rătăcește în căutare de sine...

Lumea este imperfectă. Contează însă nu cum o găsești când vii, ci cum o lași când pleci.

Aurelian Silvestru

Citind cărțile, articolele, eseurile, nuvelele istorice ale lui Aurelian Silvestru – scrise viu, inspirat, simplu, cu dragoste și respect față de acei care au făcut „biografia omenirii” – în sufletul și cugetul nostru se proiectează, măreț, precum, după ploaie, curcubeul pe cer, luminosul, vechiul, netrecătorul sentiment: mândria de a fi român.

Vasile Romanciuc

Modernitatea prozatorului Aurelian Silvestru nu ține nici de formă, nici de fond. Ea constă în tipologia morală și umană, ce ia în calcul ultimele apariții în proza universală...

Meritul acestui scriitor este că el creează cu gândul la cititor, scriind pentru fiecare în parte și pentru toți împreună. Credința lui neafișată este că o carte trebuie să te facă mai bun, mai fericit.

Nicolae Dabija

Oglinda

Furtuna s-a dezlănțuit. Norii s-au rostogolit peste pământ. Ploaia s-a năpustit asupra orașului. S-a făcut întuneric. Străzile s-au transformat în râuri. Torente de apă neagră au prins a smulge asfaltul și a-l târî la vale. Înebuniți de groază, oamenii au fugit spre adăposturi. Furia cerului însă le călca pe urme.

– Învățătorule! se auzi glasul unui elev înspăimântat. Ne va lovi din nou?

– Cine?

– Potopul.

– Nu cred. Există legământul.

– Și e suficient un simplu curcubeu, ca apele potopului să nu mai pustiască lumea?

– Da! Când Dumnezeu promite, cuvântul Lui e lege!

Ascunși sub bolta rece a bisericii, ei ascultau îngrijorați cum vântul încerca să smulgă ușa din țâțâni.

– E greu să crezi că totul va fi bine, când totul e atins de rău, nu se putu abține elevul să nu spună.

– Încearcă!

– Asta și fac, recunosc băiatul, apoi, simțind că întunericul devine și mai dens când tace, adăugă: Spuneți-mi, totuși, lumea înconjurătoare e ostilă sau prietenoasă?

Învățătorul se lipi cu spatele de zid. Ar fi putut scăpa de insistența lui, eschivându-se sau prefăcându-se că nu l-a auzit, dar întrezări neliniștea din sufletul copilului și hotărî să meargă pe o altă cale...

Brăzdat de fulgere, cerul clocotea în jurul lor ca un cazan.

– Pe timpuri, începu el, se spune că un rege a poruncit să i se construiască un palat, cum nicăieri în lume nu era un altul mai impunător. Meșterii s-au pus pe treabă și, într-un timp record, au deschis larg ușile unui palat plin de minuni. Erau acolo sute de saloane ce stârneau uimire și entuziasm. În una dintre încăperi, și podul, și peretii, și podeaua – totul era făcut doar din oglinzi. Pe deasupra, spațiul fusese conceput astfel încât până și șoapta provoca ecou, iar fiecare ecou era multiplicat de mii și mii de ori. Dacă, să zicem, cineva ar fi intrat acolo și ar fi întrebat: „Cine ești tu?”, atunci peretii, la rândul lor, l-ar fi întrebat de mii de ori: „Cine ești tu?”.

Odată, din întâmplare, dulăul preferat al regelui (care putea să umble liber pe oriunde) a nimerit în această încăpere și a încremenit de spaimă. O întregă haită de câini se uita la el din toate părțile: de jos, de sus, din față și din spate.

Pentru mai multă siguranță, noul venit și-a arătat colții amenințători. Tot atunci însă, a observat că și ceilalți câini și-au arătat colții. Speriat de-a binelea, dulăul a început să latre. La fel a procedat și haita! Era clar că situația s-a agravat. Trebuia să atace primul, ca să nu fie sfâșiat de ei, așa că a făcut un salt, dar a văzut cum toți ceilalți dulăi s-au aruncat asupra lui. S-a stârnit o hărmălaie nemaipomenită! Mii de câini, cu ochii injectați de ură, mușcau aerul din jurul lor din ce în ce mai furioși și mai epuizați...

A doua zi, când camera cu oglinzi a fost deschisă, slugile au descoperit în mijlocul ei, pe podea, un câine

mort, înconjurat de o haită întreagă de câini morți. În sală nu se afla nicio ființă în stare să-i provoace rău. Dulăul pierise în luptă cu propria imagine multiplicată de oglinzi.

Învățătorul făcu o scurtă pauză, lăsându-l pe elev să mediteze, apoi îl întreabă:

– Acum ce ai de spus? Cum este lumea înconjurătoare: ostilă sau prietenoasă?

Mai liniștit, copilul zise:

– Ceea ce ne înconjoară este, probabil, o reflectare a ceea ce gândim, simțim sau credem despre ceea ce ne înconjoară. Altfel zis: lumea este oglinda fără de sfârșit a sufletului nostru!

O mamă fericită

Am cunoscut un cuplu, un bărbat și o femeie, care se luaseră din dragoste și țineau mult unul la altul. Cu timpul însă, sub povara grijilor, femeia a simțit că îi vine din ce în ce mai greu să suporte viața pe care o ducea. Alte femei, foste colege de facultate, aveau apartamente mobilate, mașini, bijuterii și blănuri cu care ieșeau seara în oraș, să le vadă lumea și să le admire. Ea însă locuia în „bojdeuca” părintească, făcând eforturi mari ca să nu cadă în mizerie.

Soțul preda educația muzicală într-o școală de cartier și avea un salariu derizoriu. Dar, în loc să muncească undeva și noaptea (dacă ar fi fost nevoie), s-a înscris în corul unei biserici.

Văzându-l din ce în ce mai implicat, femeia s-a neliniștit.

– Potolește-ți elanul, dragul meu, l-a rugat. Ești încă tânăr, poți răsturna și munți dacă ai dori. Așa că lasă îngerii în seama Domnului și coboară pe pământ. Fă bani, fă ceva, ca să scăpăm de sărăcie.

El a privit-o senin și i-a răspuns:

– Asta mi-e chemarea. Ce să fac?

Ba, de la un timp, a prins a-l lua cu sine la biserică și pe copilul lor – un băiat de numai zece anișori. Cântau

împreună sus, în strană, apoi reveneau acasă și continuau să exerseze.

Sărmana femeie nu mai știa cum să se poarte și ce să întreprindă.

– Doamne, zicea uneori, dă-mi răbdare să suport acest destin!

– Răbdarea nu se dă, ci se câștigă, îi răspundea el cu blândete.

Auzindu-l, soția încerca să-i reproșeze:

– Dacă ești atât de credincios, roagă-L pe Bunul Dumnezeu să ne dea și nouă măcar un pic de bunăstare.

El, însă, o cuprindea cu gingășie, o săruta și îi reamintea:

– Dumnezeu ne-a dat viața ca să facem totul cu mâinile noastre.

Înțelegând că n-o să-l poată da la brazdă, femeia își făcea semnul crucii și rostea cu resemnare:

– Doamne, ajută-mă să-l iubesc așa cum este!

– În sfârșit! o susținea el fericit. Acum văd și eu că ești pe calea cea bună!

Ea se liniștea pentru un timp, dar, când ieșea în oras și se întâlnea cu fostele colege care o priveau de sus, deznațdejdea cobora din nou în sufletul ei și din nou se simțea neînsemnată și nefericită.

Într-o zi de primăvară, soțul a căutat-o și i-a spus:

– Mergem la Operă!

– N-ai vrea să te duci doar tu?

– Contează să fim împreună, a convins-o el, iar când erau deja în sala arhiplină, a precizat:

– E un concurs al tinerilor interpreți.

– Și ce treabă avem noi cu acest concurs? și-a exprimat ea nedumerirea.

– Acuși vei înțelege...

Pe la jumătatea concertului, în scenă l-a văzut pe fiul ei. Era îmbrăcat într-un costum superb, cu părul aranjat frumos, într-o ținută demnă și foarte concentrat. De emoție, femeia a încremenit cu mâna încleștată pe brațul soțului. Marea surpriză însă a venit în clipa când fiul ei a început să cânte „Ave Maria” cu voce cristalină. Părea că însuși Dumnezeu coborâse din ceruri să-l sprijine și să-l admire!

Când a răsunat ultima frază muzicală, întreaga sală s-a ridicat în picioare, ovaționându-l! O mare de flori s-a revărsat la picioarele lui. Băiatul a cules cu grație cel mai frumos buchet, a coborât din scenă și i l-a oferit ei, mamei lui, îmbrățișând-o cu recunoștință.

Plângând de bucurie, biata femeie s-a înclinat ușor în fața spectatorilor care aplaudau frenetic.

De la balcon, surprinse și invidioase, o salutau colegile de facultate. Ea le-a făcut semn cu mâna și, pentru prima oară de când le cunoștea, s-a simțit cu adevărat fericită. Acum nu-i mai păsa că nu are mașină, blănuri și bijuterii. Acum înțelesese, în sfârșit, că Dumnezeu știe mai bine de ce are nevoie o mamă ca să se simtă împlinită.

Recunoștința

Se spune că doi îngeri stăteau alături la o margine de lume. Ambii purtau câte o tolbă mare, dar numai unul dintre ei urca într-una către Ceruri și o deșerta în fața Creatorului.

Văzându-l cum se chinuie, un copil l-a întrebat pe Sfântul Petru:

– Ce misiune are îngerul acesta care zboară toată ziua către Cer și înapoi?

– E mesager, l-a informat bătrânul patriarh. Poartă în tolbă rugămintile oamenilor și, astfel, Tatăl Nostru le cunoaște și le împlinește.

Celălalt înger urca la cer o dată sau, cel mult, de două ori pe zi.

– Da el ce duce către Dumnezeu?

Sfântul Petru a tușit în pumn incomodat și i-a răspuns:

– El duce înapoi recunoștința lor...

E de la sine înțeles că Tatăl Nostru îi ajută chiar și pe cei lipsiți de grațitudine. Suntem copiii lui și, ca Părinte, ne îndeamnă în primul rând spre făcerea de bine, spre milă și smerenie. De noi depinde ce atitudine avem față de El.

Odată (spune legenda), un împărat din India, voind să știe cum o duc supușii săi, a dat ordin gardienilor să nu împiedice pe nimeni dintre cei dornici să-i vorbească.

Și iată că într-o bună zi, pe când trecea prin piața centrală din cetatea sa, un cerșetor a ridicat ambele mâini spre el:

– Măria Ta! Tu poți orice! Ajută-mă!

Alături, stătea un biet calic fără o mână, care tăcea umil.

– Și tu? Nu-mi ceri nimic? l-a întrebat, plin de mirare, suveranul.

– Ți-aș cere, fără îndoială, dar știu că numai Bunul Dumnezeu mă poate ajuta.

Vorbele lui l-au iritat pe împărat și, ca să-i demonstreze că nu are dreptate, că pe pământ, aici, în țara sa, el (împăratul) este cel care decide soarta celorlalți, a poruncit brutarului să coacă o pâine mare, în care a ascuns un boț de aur.

A doua zi, și-a reluat plimbarea. Scena s-a repetat și, cum pusese din timp totul la cale, i-a dat pâinea cu aur primului cerșetor, iar pe calicul fără mână l-a trecut cu vederea.

După un timp, când s-a arătat din nou pe strada respectivă, primul cerșetor iar a strigat spre el, cerându-i îndurare. Calicul fără mână nu mai era de față...

– Cum îndrăznești să mai cerșești, când eu ți-am dăruit deja un boț de aur? l-a probozit orgoliosul împărat.

Uimit la culme, cerșetorul i-a răspuns:

– Măria Ta! Habar nu am despre ce aur vorbești.

– Păi, aurul pe care l-am ascuns în miezul pâinii ce ți-am dat-o mai dăunăzi.

– Acea pâine, a recunoscut sărmanul, mi s-a părut prea grea și m-am gândit că nu e coaptă bine, așa că i-am vândut-o, pentru doi bănuți, calicului fără o mână.

Auzindu-l, împăratul și-a dat seama imediat de „jocul” Providenței și, potolindu-și vanitatea, l-a sfătuit:

– De azi încolo, dacă vrei să scapi de sărăcie și necazuri, nu mai cere îndurare de la oameni. Adresează-te direct lui Dumnezeu!